

Καὶ τότε μ' ἄκρα ὑπομονή
Προσμένω νὰ περάσῃ
Τοῦ χωρισμοῦ μας ὁ καιρὸς,
Ἢ μὲρα ὡς ποῦ νὰ φθάσῃ

Τὰ χεῖλη μου ἔς τὰ χεῖλη σου
Χίλια φίλιὰ νὰ δώσουν,
Καὶ δάκρυα ἀγάπης καὶ χαρᾶς
Τὰ ῥάτια μας νὰ ἐνώσουν.

ΟΙ

ΔΥΟ ΠΑΤΕΡΕΣ *

Γονεὺς ἀπίκρατοι κ' οἱ δύο κι' ἀπ' ὅλους ζηλημένοι,
Ἐκχαρῶναμε μαζῆ,
Ἐσὺ μιά κόρη τρυφερή,
Κ' ἐγὼ μιά γαϊδεμένη.

Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς ποῦ εἶδε ἔς αὐταῖς τὰ γαλανὰ του κάλλη
Καὶ τὴ γλυκεριά του τὴ θεωριά,
Νύφη του ἤθελῃσε τὴ μιά,
Ἰδική του καὶ τὴν ἄλλη.

Ἐγὼ τὴν ὀχτὼ τοῦ γάμου της τὴν εἶδα ἠεθαμμένη...
Κ' ἐσὺ σὰ πτώμα ζωντανὸ
Μέσα σὲ τάφο σκοτεινὸ
Σιγὰ νὰ κατεβαίνῃ.

Ἄλλ' ἡ ἰδική μας συφορά δὲν εἶναι, φίλε μου, ἴση!
Γιατὶ σὰ θέλῃς τὴν αὐγή
Χτυπᾷς τὸν τοῖχο, ποῦ τὴν κλειῖ,
Κι' αὐτὴ θὰ σ' ἀπαντήσῃ.

Ἐγὼ ὁ θλιμμένος τρέχω ἄκεί, ποῦ ὁ πόνος μ' ὀδηγáει
Βλέπω ἓνα μνήμα... τὸ φιλῶ,
Τὸ δακρυβρέχω, τὸ χτυπῶ...
Ἄλλὰ δὲ μ' ἀπαντάει!

(κατὰ τὸ ἰταλ.)

Α. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

* Πατὴρ τις ἀπολέσας τὴν θυγατέρα του μικρὸν μετὰ τοὺς γάμους της, γράφει πρὸς τὸν φίλον του, οὗ ἡ κόρη, κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν, ἐνεδύετο τὸ μοναχικὸν σχῆμα.